

LBRIS

We know
books

Louisa May Alcott

Micuțele doamne

Traducere și adaptare din engleză:
Alexandra Fenoghen

Editura ARC

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1	
<i>Pregătiri de Crăciun</i>	5
Capitolul 2	
<i>Un Crăciun vesel</i>	13
Capitolul 3	
<i>Tânărul Laurence</i>	19
Capitolul 4	
<i>Responsabilități</i>	25
Capitolul 5	
<i>Între vecini</i>	30
Capitolul 6	
<i>Beth și visul împlinit</i>	36
Capitolul 7	
<i>Jo și ingerul morții</i>	41
Capitolul 8	
<i>Experimentul</i>	46
Capitolul 9	
<i>Secrete</i>	55
Capitolul 10	
<i>Telegrama</i>	60

Capitolul 11	
<i>Zile întunecate</i>	66
Capitolul 12	
<i>Vremuri mai bune</i>	73
Capitolul 13	
<i>Mătușa March aranjează lucrurile</i>	81

PARTEA A DOUA

Capitolul 14	
<i>După trei ani</i>	88
Capitolul 15	
<i>Încercări artistice și literare</i>	94
Capitolul 16	
<i>Tânăra familie</i>	99
Capitolul 17	
<i>Vizite</i>	105
Capitolul 18	
<i>Correspondentul nostru din străinătate</i>	111

Capitolul 19

Griji pentru cei dragi 116

Capitolul 20

Jurnalul lui Jo 122

Capitolul 21

Un prieten 129

Capitolul 22

Necazuri în dragoste 136

Capitolul 23

Secretul lui Beth 140

Capitolul 24

Impresii noi 143

Capitolul 25

Laurence cel leneș 146

Capitolul 26

Valea umbrelor 152

Capitolul 27

Și uitarea se învață 154

Capitolul 28

Singură 160

Capitolul 29

Surprize 164

Capitolul 30

Îndoielile și fericirea lui Jo .. 169

Capitolul 31

Vremea recoltei 174

PARTEA I

Capitolul 1

Pregătiri de Crăciun

– Fără cadouri, Crăciunul nici nu-i Crăciun, bombăni Jo, stând întinsă pe covoraș.

– E îngrozitor să fii sărac! oftă Meg, aruncând o privire spre rochia ei cea veche.

– E nedrept ca unele fete să aibă tot felul de lucruri frumoase, iar altele să nu aibă nimic, spuse și micuța Amy, pufnind supărată.

– Îi avem pe tata și pe mama și ne avem unele pe altele, spuse mulțumită Beth, din colțul ei.

Auzindu-i vorbele, chipurile fetelor se lumina, dar se întunecă din nou când Jo adăugă cu tristețe:

– Nu-l avem pe tata și n-o să-l mai avem încă multă vreme. Nu spusese „poate niciodată”, dar, cu gândul la tatăl plecat departe, la război, fiecare adăugă în minte aceste vorbe.

Pentru o vreme se așternu tăcerea, pe care o întrerupse Meg:

– Știți foarte bine de ce mama a propus să nu avem cadouri de Crăciun anul acesta. Va fi o iarnă grea pentru toată lumea și n-ar trebui să cheltuim banii pe plăceri când bărbații noștri suferă în război. Nu putem rezolva prea multe, dar contează și micile sacrificii, și ar trebui să le facem cu bucurie. Mi-e teamă însă că eu nu sunt în stare, scutură Meg din cap, gândindu-se cu regret la toate lucrurile frumoase pe care și le dorea.

– Avem fiecare câte un dolar și n-o să ajutăm prea mult armata cu banii aceștia. Eu sunt de acord să nu primesc nimic de la mama sau de la voi, dar vreau să-mi cumpăr cartea pe care o doresc de foarte multă vreme, spuse Jo, cititoare pasionată.

– Eu voiam să-mi cumpăr niște partituri noi, șopti Beth și oftă încet.

– Iar eu o să-mi cumpăr o cutie cu creioane colorate „Faber”, am mare nevoie de ele, spuse și Amy cu hotărâre.

– Mama n-a spus nimic despre banii noștri. Să cumpărăm fiecare ce ne dorim și să ne bucurăm un pic. Cred că muncim destul de mult și o merităm, exclamă Jo.

– Așa e. Toată ziua fac lecții cu niște copii atât de obositori, când aș vrea să stau liniștită acasă, se plânse Meg.

– Dar ce-ai zice să stai ore în șir, ca mine, cu o bătrână nervoasă și plină de aere, care te fugărește întruna, nu e mulțumită niciodată și te bate la cap de-ți vine să sari pe fereastră? se aprinse Jo.

– E neplăcut să alergi de colo-colo, dar cred că cel mai rău este să speli vasele și să faci curat. Mă enervează munca asta, din cauza căreia mâinile mele sunt aspre și nu pot cânta la pian cum ar trebui. Beth se uită la mâinile sale și oftă din nou.

– Nu cred că vreuna dintre voi îndură câte îndur eu, sări Amy. Voi nu mergeți la școală cu fete obraznice, care te necăjesc dacă nu știi lecțiile, râd de rochiile tale și-l etichetează pe tatăl tău dacă nu e bogat, sau te iau peste picior dacă nu le place nasul tău.

– Probabil ai vrut să spui „calomniază”, nu „etichetează”, că doar tata nu e un borcan cu murături, râse Jo.

– Știu eu ce vreau să spun și nu mai fi „statirică” cu mine. E bine să folosești cuvinte potrivite și să-ți îmbogățești „vocabularul”, replică Amy cu demnitate.

– Nu vă mai certați. Ce bine era dacă aveam banii pe care tata i-a pierdut când eram mici. Ce fericite am fi fost și fără de griji, spuse Meg, care își amintea de vremuri mai bune.

– Ieri spuneai că suntem mult mai fericite decât copiii familiei King, care se ceartă tot timpul, cu toate că au bani.

– Așa e, Beth. Pentru că, deși trebuie să muncim, ne simțim bine împreună și suntem o bandă de fete vesele, cum ar spune Jo.

Jo se ridică, își vârî mâinile în buzunare și începu să fluiera.

– Încetează, Jo. Numai băieții fluieră.

– De aceea o și fac.

– Nu pot să sufăr fetele necuviincioase și băiețoase.

– Nu-mi plac fetițele fandosite și mofturoase!

– Păsărelele se înțeleg în cuibul lor, cântă Beth împăciuitoare, cu o față atât de caraghioasă, încât toată lumea izbucni în râs și cearta se încheie.

– Zău, fetelor, amândouă sunteți vinovate, le spuse Meg pe un ton de soră mai mare. Josephine, ești destul de mare și e timpul să renunți la apucăturile tale băiețești și să te porți mai frumos. Când erai mică nu avea importanță, dar acum ar trebui să te gândești că ești domnișoară.

– Ba nu! Nici nu vreau să mă gândesc că o să devin domnișoara March, și-o să trebuiască să port rochii lungi și să umblu înțepată! Îmi pare atât de rău că nu sunt băiat! Aș vrea să merg să lupt împreună cu tata, dar uite că stau acasă și împletesc ciorapi, ca o babă!

Și Jo scutură ciorapul albastru pentru soldați, până ce andrelele sunară ca niște castaniete, iar ghemul de lână se rostogoli prin cameră.

– Biata Jo! E tare rău, dar n-ai ce face. Așa că mulțumește-te să-ți faci numele să sune băiețește și să joci rolul fratelui pentru noi, fetele, spuse Beth, mângâind delicat părul zburlit al surorii.

– Iar tu, Amy, continuă Meg, ești prea pretențioasă și năzuroasă. Aerele tale sunt amuzante acum, dar dacă nu ai grijă, când o să crești, o să devii o găsculiță fandosită.

– Dacă Jo e un băiețoi, iar Amy o găscă, spune-mi, te rog, eu ce sunt? Întrebă Beth, pregătită să-și primească partea.

– Tu ești sora noastră dragă și atât, răspuse Meg cu căldură și nimeni n-o contrazise, pentru că Beth era preferata familiei.

Camera unde se aflau fetele era plăcută, în ciuda covorului ros și a mobilei simple. Pe pereți atârnavă câteva tablouri frumoase, rafturile erau pline cu cărți, la geamuri înfloreau crizanteme și trandafiri, iar în încăpere domnea o atmosferă de pace și liniște.

Margaret, cea mai mare dintre surori, avea șaisprezece ani. Era foarte simpatcă, avea pielea deschisă, ochii mari și păr castaniu bogat, o gură frumoasă și mâini albe, de care era tare mândră. Jo avea cincisprezece ani, era foarte înaltă, slabă și oacheșă și semăna cu un mânz, dând impresia că nu știe ce să facă cu mâinile și picioarele ei lungi, care o încurcau tot timpul. Avea o gură hotărâtă,

un nas nostim și ochi cenușii, pătrunzători, care păreau să nu piardă nimic din vedere și erau ba aprigi, ba veseli, ba gânditori. Părul ei lung și des era deosebit de frumos, dar îl prindea de obicei într-o plasă, ca să n-o deranjeze. Jo avea umerii rotunzi, mâinile și picioarele mari, iar hainele îi erau mereu în dezordine. Toate acestea o făceau să semene cu o fetiță care se transforma rapid în femeie și nu-i era deloc pe plac lucrul acesta. Elizabeth, sau Beth, cum îi spuneau toți, era o fetiță rumenă de treisprezece ani, cu părul drept și ochi luminoși. Era rușinoasă, avea o voce timidă și o expresie de împăcare întipărită pe chip, rareori o tulbura ceva. Părea să trăiască într-o lume a ei, fericită, pe care o părăsea doar de dragul câtorva ființe apropiate pe care le iubea și în care avea încredere.

Amy, deși cea mai mică, era o persoană foarte importantă, sau cel puțin așa considera ea. Era o fetiță cu ochi albaștri, cu părul blond și ondulat, palidă și subțirică, mereu atentă să se poarte ca o adevărată domnișoară.

Pendula bătu ora șase și Beth puse o pereche de papuci în fața căminului, să se încălzească. Fetele se însuflețiră imediat, pentru că în curând mama lor se întorcea acasă. Meg încetă cu povețele și aprinse lampa, Amy se ridică din fotoliu fără să-i spună nimeni, iar Jo uită pe dată cât era de obosită și se așeză mai aproape de foc cu papucii mamei în mână.

– Sunt cam roși papucii mamei. I-ar trebui o pereche nouă.

– Mă gândeam să-i cumpăr o pereche cu dolarul meu, spuse Beth.

– Ba nu, eu o să-i cumpăr! strigă Amy.

– Eu sunt cea mai mare, începu Meg, dar Jo o întrerupse hotărâtă:

– Eu sunt bărbatul familiei acum, când tata e plecat, și eu voi cumpăra papucii, pentru că el mi-a spus să am grijă de mama până se întoarce.

– Haideți să nu cumpărăm nimic pentru noi de Crăciun, și să-i luăm câte ceva mamei.

– Eu îi cumpăr o pereche de mănuși, spuse Meg.

– Iar eu – papuci de cea mai bună calitate, exclamă Jo.

– Eu însă mă gândesc la câteva batiste brodate pentru mama, spuse Beth.

– Eu o să-i cumpăr o sticlută cu apă de colonie. Știu că-i place, și nici nu costă mult, așa că mai rămân ceva bani și pentru creioanele mele, zise Amy.

– S-o lăsăm pe mămica să creadă că ne cumpărăm ceva pentru noi și apoi să-i facem o surpriză. Să mergem mâine la cumpărături, Meg. Acum mai avem mult de lucru la piesa pentru Crăciun, adăugă Jo, mărșăluind de colo până colo cu mâinile la spate.

– E pentru ultima oară când mai joc în piesă. Sunt deja prea mare pentru așa ceva, remarcă Meg.

– Ba nu, tu ești cea mai bună actriță pe care o am, așa că dacă tu nu mai joci, se termină totul. Trebuie să repetăm în seara asta. Haide, Amy, repetă scena cu leșinul, că nu-ți iese prea bine.

– N-am văzut niciodată pe cineva leșinând și nu vreau să mă învinețesc trântindu-mă pe jos ca tine. Mai bine mă las grațios într-un scaun. Și nu-mi pasă că Hugo mă amenință cu pistolul, replică Amy, care nu prea era înzestrată cu talent dramatic.

– Este cea mai bună piesă pe care ai scris-o până acum, spuse Meg, după ce se termină repetiția.

– E atât de frumos ce scrii și joci atât de minunat, Jo. Ești un adevărat Shakespeare! exclamă Beth, convinsă că surorile ei erau geniale.

– Nu chiar, replică Jo cu modestie. Mi-ar plăcea să încerc Macbeth, mai ales partea cu omorul. „Mi se arată în fața ochilor un cuțit?” mormăi Jo, rostogolindu-și ochii și dând din mâini, încercând să imite un actor celebru.

– Nu, este furculița de prăjit pâinea, cu papucul mamei înfipt în ea! strigă Meg și toată lumea izbucni în râs.

– Mă bucur să vă găsesc atât de vesele, dragile mele, spuse o voce voioasă din ușă.

Intră o doamnă înaltă, îmbrăcată nu prea elegant, dar cu un aer nobil, și fetele se grăbiră să-i facă pe plac, fiecare cum putea. Meg puse masa, Jo aduse lemne și aranjă scaunele, bocănind, scăpând lucrurile și răsturnând tot ce atingea. Beth trecea grăbită din salonaș în bucătărie și înapoi, tăcută și preocupată de ceva, iar Amy le dădea tuturor indicații, stând cu mâinile încrucișate.

După ce se așezară la masă, doamna March spuse, cu chipul luminat de fericire:

– După-masă am ceva pentru voi.

Chipurile fetelor se înseninară, iar Jo aruncă șervetul în aer, strigând:

– O scrisoare! De trei ori ura pentru tata!

– Da, o scrisoare lungă și frumoasă. Tata e bine, ne transmite urări pline de dragoste de Crăciun și are un mesaj special pentru voi.

– Când se întoarce tata acasă? întrebă Beth cu vocea tremurând.

– Nu prea curând, dacă nu se îmbolnăvește.

În acele vremuri grele toate scrisorile trimise acasă de tați erau emoționante. În scrisoarea domnului March nu se spunea mai nimic despre greutatea îndurate, despre pericole, sau despre dorul de casă. Era o scrisoare veselă, plină de speranță, cu scene din viața de tabără și doar la sfârșit inima plină de dragoste părintească își dezvăluia dorul de fetițele rămase acasă.

Când mama ajunsese cu cititul la ultimele rânduri, toată lumea își sufla nasul. Jo nu se rușină de lacrima care-i picură din vârful nasului, Beth își șterse obrajii cu ciorapul albastru pentru soldați pe care îl împletea, și se apucă cu mai multă râvnă de lucru, străduindu-se să-și facă datoria pentru ca tatăl ei să fie mândru de ea.

În timp ce bătrâna Hannah strângea masa, fetele se așezară să lucreze. Coseau cearceafuri pentru mătușa March. Nu era o îndeletnicire prea interesantă, dar Jo împărțise pânza în patru părți pe care le numise Europa, Asia, Africa și America și așa trebuia mergea mult mai bine, pentru că în timp ce coseau, fetele povesteau despre țările pe care le străbăteau cu acul.

La ora nouă se opriră din cusut și, ca de obicei, înainte de a merge la culcare, cântară împreună. Numai Beth era în stare să le acompanieze, cântând la pianul cel vechi. Meg avea o voce melodioasă și, împreună cu mama, conduceau micul cor. Amy țârâia ca un greier, iar Jo cânta cum i se părea ei că e mai bine, întotdeauna adăugând tot felul de triluri unde nu era deloc nevoie de ele, mai mult stricând melodia. De când se știau cântau împreună și acesta devenise un obicei, pentru că mama era o cântăreață înăscută, care începea ziua cântând ca o ciocârlie.